

Morbror Napoleon av Iraj Pezeshkzad

Översättning, Annica Anderson

ETT

En het sommardag, fredagen den 13 augusti för att vara precis, vid ungefär kvart i tre, blev jag kär. Bitterheten och längtan jag känt alltsedan dess har ofta gjort att jag undrat om saker och ting skulle ha varit annorlunda i fall det hade varit den tolfte eller fjortonde augusti istället.

Den dagen, precis som alla andra dagar, hade de tvingat oss – alltså min syster och mig – med våld och hot samt löften om guld och gröna skogar gällande kvällen, att gå ner i källaren för att sova middag. I Tehrans stekande hetta var en tupplur på eftermiddagen obligatorisk för alla barn. Just den här dagen, precis som alla andra eftermiddagar, väntade vi på att min far skulle somna så att vi kunde gå ut i trädgården och leka. När så min faders snarkningar ljöd i rummet, stack jag ut huvudet under kanten på täcket och slängde ett öga på vägguret. Det visade halv tre på eftermiddagen. I väntan på att min far skulle slumra till hade min stackars lilla syster själv somnat. Jag hade inget val utan fick lämna henne där emedan jag smög ut ensam, trippandes på tå.

Leyli, min morbrors dotter och hennes yngre bror, hade väntat i över en halvtimme på oss i den stora trädgården. Våra två hus hade byggts inom en ansenlig inhägnad och det fanns ingen mur mellan dem. Som vanligt slog vi oss ned tyst och försiktigt, i skuggan av ett stort valnötsträd, för att leka våra lekar och konversera med varandra. Plötsligt råkade jag möta Leylis blick.

Ett par stora, svarta ögon betraktade mig i retur. Jag kunde inte slita blicken från henne. Jag hade ingen aning om hur länge vi hade stirrat på varandra när min mor plötsligt dök upp, stående över oss med en flertungad piska i sin ena hand. Leyli och hennes bror skyndade iväg till sitt och min mor tvingade mig under hot, ner i källaren och i säng. Innan jag gömde huvudet under täcket tittade jag på väggklockan; den var tio i tre på eftermiddagen. Strax innan min mor i sin tur drog täcket över huvudet sade hon:

– Tacka gud för att din morbror inte vaknade, för om han hade gjort det skulle han ha slitit er i stycke allihop.

Min mor hade rätt. Käre morbror, som vi kallade honom, var mycket noggrann med de direktiv han gav. Han hade gett strikta order om att barnen inte fick så mycket som andas, före klockan fem på eftermiddagen. Men det var inte bara vi barn som hade lärt oss vad det innebar att inte sova och vara tyst under eftermiddagen och käre morbrors vilostund; även kråkorna och duvorna syntes mer och mer sällan i trädgården eftersom käre morbror hade tagit till skjutvapen och förorsakat ett allmänt slakteri. Även de kringresande försäljarna undvek vår gata, vilken var uppkallad efter käre morbror, tills klockan var fem. Detta på grund av att mannen, som passerade på sin åsna för att sälja meloner och lök, hade åkt på stryk tre eller fyra gånger av käre morbror.

Men denna dag snurrade tankarna i min hjärna febrilt och käre morbrors namn gjorde inte att jag funderade över hans utbrott och dåliga humör. Minnet av Leylis intensiva blick ville inte släppa mig ens för ett ögonblick. Det spelade ingen roll hur mycket jag än vände och vred på mig och hur mycket jag än försökte tänka på något annat, jag såg ändå bara hennes svarta ögon, klarare och tydligare än om hon hade stått där mitt framför mig.

Den natten jagade hennes vackra ögon mig ytterligare en gång där jag låg under myggnätet. Jag hade inte sett henne igen den

kvällen, men hennes ögon och hennes förtjusande blick fanns där med mig.

Jag har ingen aning om hur mycket tid som gått när en besynnerlig tanke plötsligt bemäktigade hela min hjärna:

– Gud förbjud, jag har blivit kär i Leyli!